



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: J. Ž.

proti

žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. ledna 2023 č. j. MSK 170558/2022, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Ostravy (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodl rozhodnutím ze dne 25. 10. 2022, že žalobce je vinen tím, že dne 29. 3. 2022 v době nejméně od 10:00 do 10:10 hodin v Ostravě na ulici Krestova 1549/42, jako řidič ve výroku označeného motorového vozidla nerespektoval svislou dopravní značku „IP12“ (vyhrazené parkoviště se symbolem osoby na invalidním vozíku, pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou) s dodatkovou tabulkou „E8e“ (úsek platnosti 3 m vlevo a 3 m vpravo) a s vozidlem zastavil a stál v její působnosti, přestože vozidlo nebylo označeno parkovacím průkazem „O7“. Tím měl žalobce porušit § 4 písm. c) a § 67 odst. 8 zákona číslo 361/2000 Sb., o silničním provozu, v návaznosti na § 8 odst. 4 přílohy číslo 5, § 10 odst. 2 přílohy číslo 7 a § 9 přílohy číslo 6 vyhlášky číslo 294/2015 Sb.

a dopustit se z nedbalosti přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 11 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek udělil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 5 000 Kč a uložil mu povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáním přestupku v paušální částce 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví (napadené rozhodnutí) tak, že prvostupňové rozhodnutí změnil tím způsobem, že z výroku vypustil text „*v návaznosti na ustanovení § 8 odst. 4 přílohy č. 5, ustanovení § 10 odst. 2 přílohy č. 7 a ustanovení § 9 přílohy č. 6 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů*“. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Proti (napadenému) rozhodnutí podal žalobce ke Krajskému soudu v Ostravě dne 2. 4. 2023 včasnou správní žalobu ve které navrhoval jeho zrušení v plném rozsahu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce v žalobě namítl, že obě rozhodnutí jsou nezákonná, předmětné řízení trpí závažnými vadami, když správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného právního posouzení skutku, v rámci posouzení skutku překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí a rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování. Z výroků obou rozhodnutí a jejich odůvodnění není podle žalobce zcela zřejmé, jakými podklady se správní orgány při jejich vydání řídily, neboť jejich skutkové závěry jsou převážně spekulativní. Obě rozhodnutí jsou tak podle žalobce pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelná. Konkrétně žalobce namítl, že místo, na kterém bylo vozidlo odstaveno, není vyhrazeným parkovištěm pro vozidla přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou, protože dopravní značení, které má toto místo označovat, není provedeno v souladu se zákonem o silničním provozu, resp. vyhláškou číslo 294/2015 Sb. Správní orgány totiž neprokázaly existenci vodorovného značení „V10f“ v době spáchání přestupku. Na podporu své argumentace žalobce odkázal jednak na názor bývalého mluvčího policejní správy T. H., ředitele odboru dopravně správních agend pražského magistrátu J. M. a na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2019, č.j. 73 A 20/2018-42. Parkovací místo tak, jak bylo zaznamenáno na fotografii v době údajného spáchání přestupku, vzbuzuje podle žalobce velké pochybnosti, protože jednak je dopravní značení umístěno mimo parkovací místo, na místech údajně platnosti značky nejsou vyznačeny vodorovné dopravní značky a místa mají standardní šíři. Žalobce dále namítl, že nebyla dostatečně prokázána a odůvodněna doba spáchání údajného přestupku a nebylo ani dostatečně prokázáno jeho zavinění. Žalobce dále poukazoval na svou obranu z přestupkového řízení, podle které odstavil vozidlo nouzově z důvodu závady na motoru, kdy vozidlo nebylo schopno dalšího pohybu. S touto obranou se podle žalobce správní orgány vypořádaly nedostatečně, a navíc neprovedly navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí. Tím byl žalobce podle svého mínění krácen na svých právech. Žalobce rovněž nesouhlasí s názorem žalovaného, podle kterého mělo být jeho vozidlo (pokud skutečně bylo neschopné provozu) označeno jako překážka provozu na pozemních komunikacích. Podle žalobce jeho vozidlo netvořilo překážku provozu na pozemních komunikacích. Navíc ve spisové dokumentaci neexistuje zákonný důkaz o tom, že by vozidlo nebylo označeno výstražnými světly. Z principu jejich funkce, tj. pravidelně se přerušujícího světelného zdroje oranžové barvy, nelze podle žalobce jednoznačně určit, že předmětné vozidlo jimi označeno nebylo. Tím se správní orgán prvního stupně vůbec nezabýval a porušil tak § 3 správního řádu.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se řídil právním názorem Krajského soudu v Ostravě, vyjádřeným v rozsudku ze dne 21. 10. 2021, čj. 18 A 1/2021-33 s tím, že názory konkrétních policistů či úředníků na platnost dopravního značení jsou pro správní orgán nezávazné a vedle názoru soudu nemohou obstát. V daném případě je předmětné parkovací místo označeno svislou dopravní značkou s dodatkovou tabulkou označující úsek platnosti, je tedy nepochybně zřejmé, na jaké konkrétní místo (resp. konkrétní místa) se svislá dopravní značka vztahuje. Doba spáchání přestupku je prokázána fotodokumentací ve spojení s úředním záznamem strážníka a s doznáním žalobce, který v postavení obviněného při ústním jednání uvedl, že v daný den a dobu vozidlo na daném místě zaparkoval, což podle žalovaného postačuje k prokázání přestupku. Žalobce navíc v odvolání nezpochybňoval časové určení skutku ani skutečnost, že se skutek stal, a ani nyní v žalobě časové určení přestupku nepopírá a neuvádí žádnou vlastní skutkovou verzi co se týče času, nýbrž pouze bez dalšího zpochybňuje prokázání času spáchání přestupku. Závěr o zavinění ve formě vědomé nedbalosti vyplývá podle žalovaného z vlastního vyjádření žalobce při ústním jednání, kdy uvedl, že vozidlo „nouzově odstavil“, a byl si tedy vědom, že se nejedná o dovolené stání, témuž nasvědčuje argumentace v odvolání, kdy žalobce znovu poukazoval na nouzové zastavení, okolnosti vylučující protiprávnost apod. I kdyby se však mělo jednat o nedbalost nevědomou, nemělo by to vliv na práva žalobce, neboť správní trest mu byl uložen na samé dolní hranici zákonné sazby. Žalovaný zdůraznil, že se podrobně zabýval tvrzenými okolnostmi vylučujícími protiprávnost, avšak jejich existenci neshledal. Správní orgány neuvěřily obhajobě žalobce o jednání v krajní nouzi, neboť ji považovaly za nevěrohodnou, což podrobně odůvodnily tím, že žalobce kromě prostého tvrzení nedokázal uvést žádné další okolnosti či podrobnosti své vlastní verze skutkového děje. Z faktury na nákup náhradních dílů vystavené téměř tři měsíce po spáchání skutku pak nelze dovodit žádnou souvislost s přestupkem. Důvodem, proč žalovaný obhajobě žalobce neuvěřil, byla také (vedle dalších okolností) skutečnost, že vozidlo nebylo uvedeným způsobem označeno. Žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč neprovedl důkaz výsledkem svědkyně B., a trvá na tom, že za dané situace šlo o důkaz nadbytečný. Žalobce sám nebyl schopen uvést konkrétní okolnosti své skutkové verze, které měl zřejmě výslech svědkyně prokázat, neuvedl, k jakým konkrétním skutečnostem by svědkyně měla vypovídat, a nebylo ani tvrzeno, že se svědkyně nacházela na místě samém. Důkazní návrh byl navíc vznesen až v odvolání, což je sice přípustné, neboť v řízení o přestupku se neuplatňuje koncentrace řízení, avšak snižuje to věrohodnost obhajoby žalobce, kterému nic nebránilo, aby skutečnost, že v existuje svědek dané události (pokud je tomu tak), uvedl již při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně. Při popisu skutkového děje při ústním jednání se žalobce nezmínil o žádných osobách, které by byly události přítomny.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
5. Rozhodující skutkové okolnosti zjišťoval krajský soud ze správního spisu. Podává se z něj, že dne 30. 5. 2022 bylo správnímu orgánu prvního stupně oznámeno Městskou policií Ostrava podezření ze spáchání přestupku, kterého se měl dopustit dne 29. 3. 2022 v době mezi 10:00 a 10:10 nezjištěný řidič vozidla značky Ford, RZ X v Ostravě na ulici Krestova 1549/42 tím, že stál s tímto vozidlem v působnosti dopravního značení „IP 11a“ [parkoviště se symbolem č. 225 (osoba na invalidním vozítku)] s dodatkovou tabulkou „E 8e“ (úsek

platnosti 3m vlevo i vpravo) a při stání vozidla nebyl umístěn uvnitř vozidla za jeho předním sklem platný parkovací průkaz „O7“. Vodorovné značení v místě nebylo. K oznámení byly připojeny fotografie, na nichž se nachází shora označené vozidlo parkující pod dopravní značkou označující vyhrazené parkoviště se symbolem osoby na invalidním vozíku a dodatkovou cedulí označující úsek platnosti značení v délce 3 metrů vlevo i vpravo. Vodorovné značení vozovky na předmětném místě se z fotografií nepodává. Žalobce na výzvu prvostupňového správního orgánu uvedl, že auto na parkovišti nouzově odstavil. Správní orgán prvního stupně vůči žalobci zahájil přestupkové řízení a předvolal jej k ústnímu jednání na 12. 10. 2022. Žalobce u jednání po seznámení se spisovou dokumentací uvedl, že výše uvedené vozidlo na parkovišti vyhrazeném pro vozidla přepravující osobu těžce zdravotně postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou odstavil v uvedený den a uvedenou hodinu po dobu, než došlo k odtahování vozidla a v tu chvíli zřejmě přišel strážník. K odtahu zřejmě došlo hned poté, co strážník odešel. Dále žalobce uvedl, že na vozidle měl poruchu, byla cítit spálenina a z motoru se kouřilo. Nevybavuje si, v kolik hodin bylo vozidlo odtahováno, nechce uvádět kým bylo odtahováno. Průkaz „O7“ nevlastní. Žalobce doložil do spisu fakturu vystavenou dodavatelem Autodíly PEMA s. r. o. na částku 8 080 Kč jako cenu za náhradní díly do auta. Datum uskutečnění zdanitelného plnění je uvedeno 3. 5. 2022. Žalobce uvedl, že opravu prováděl sám. Následně rozhodl správní orgán prvního stupně o vině žalobce, jak shora uvedeno. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. V odvolání mimo jiné namítal, že odstavil nouzově vozidlo z důvodu závady, kdy upozoroval v okolí kapoty vozu kouř a v interiéru vozu byla cítit spálenina, tedy příznaky začínajícího požáru vozidla, a právě z tohoto důvodu byl vůz nouzově odstaven na parkovacím místě, které v danou chvíli bylo jediným nejbližším volným místem pro odstavení vozidla tak, aby netvořilo překážku v provozu na pozemních komunikacích a nebránilo případnému příjezdu složek IZS, přičemž po odstavení vozidla a vypnutí motoru příznaky zmizely a požár vozidla se nepotvrdil. Vznik požáru byl jeho smyslovým vnímáním vyvrácen do té míry, že nebylo nutno kontaktovat složky IZS, bylo tedy zřejmé, že se jednalo o závadu na motoru vozidla a ten již nesměl být spuštěn, vozidlo bylo z místa neprodleně odtahováno a jelikož byla oprava vozidla finančně a technicky náročná, bylo po delší dobu odstaveno mimo pozemní komunikaci, než na něm bylo možné provést opravu, kterou provedl sám a doklad o nákupu náhradních dílů poskytl správnímu orgánu. K podpoře svých tvrzení navrhl vyslechnout svědkyni Ing. S. B. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný shora uvedeným způsobem.

6. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, protože pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem soudního přezkumu. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je zejména takové odvolací rozhodnutí, u něž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení skutkových a právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména taková rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno, či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. V přezkoumávané věci se o takové vady nejedná. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého přestupku byl žalobce uznán vinným, jakým konkrétním jednáním se přestupku dopustil, na základě jakých skutečností byl žalobce uznán vinným a jak žalovaný věc posoudil po právní stránce. Žalovaný se rovněž vypořádal s obranou žalobce, jak bude rozvedeno níže. Ostatně i z žaloby je zřejmé, že žalobce pochopil nosné důvody napadeného rozhodnutí a byl schopen

proti němu argumentovat. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto důvodná není, proto bylo možno přistoupit k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí.

7. V přezkoumávané přestupkové věci byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, protože neoprávněně zastavil a stál s vozidlem na parkovišti vyhrazeném pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo těžce pohybově postiženou. Ve správním řízení bylo bezpečně prokázáno, že žalobce na předmětném místě vskutku parkoval, což v žalobě ani nezpochybňuje. Není ani sporné, že žalobce nevlastní průkaz „O7“, označující vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou, resp. že ve vozidle v rozhodné době předmětný průkaz umístěn nebyl. Sporné je především, zda se předmětné místo, na kterém žalobce zaparkoval, nacházelo v působnosti dopravní značky vymezující vyhrazené parkoviště ve smyslu § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu, na kterém je zakázáno zastavení a stání vozidlům bez označení průkazem pro osoby se zdravotním postižením a zda žalobce vozidlo zaparkoval za okolností, které v jeho případě vylučují odpovědnost za přestupek (jednání v krajní nouzi).
8. K prvnímu spornému bodu krajský soud předně uvádí, že v řízení bylo bezpečně prokázáno, že nad místem, na kterém v rozhodný okamžik parkoval žalobce, se nacházela svislá dopravní značka „IP 12“ (vyhrazené parkoviště) se symbolem osoby na invalidním vozíku (přesněji symbolem zařízení nebo prostoru pro osoby na vozíku) a s dodatkovou cedulí upřesňující její působnost na 3 metry vlevo a vpravo. To je zřejmé především z fotografií založených na č. 1. 2 správního spisu a ani fotografie připojená žalobcem k žalobě tuto skutečnost nevyvrací. Podle přesvědčení krajského soudu tak nemohly na místě vzniknout pochybnosti o tom, že se uvedená svislá dopravní značka na předmětné parkovací místo použité žalobcem vztahuje. Je pravdou, že v příloze číslo 5 vyhlášky číslo 294/2015 Sb. je u svislé dopravní značky „IP 12“ uvedeno, že tato značka je vždy doplněna vodorovnou dopravní značkou „vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou“, což v tomto případě splněno nebylo. Předmětná vyhláška ani žádný jiný právní předpis však s absencí vodorovného dopravního značení nepojí nezávažnost této svislé dopravní značky. Krajský soud tak má ve shodě s žalovaným za to, že absence vodorovného značení nemohla mít vliv na platnost svislé dopravní značky, kterou bylo vyhrazené parkovací místo řádně označeno. Krajskému soudu je známo, že v soudní praxi existují odlišné názory na uvedenou problematiku (viz žalobcem zmíněný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2019 č.j. 73 A 20/2018-42, bod 44), krajskému soudu je však bližší názor vyslovený v rozsudku zdejšího soudu č. j. 18 A 1/2021-33 (oba rozsudky jsou dostupné na webových stránkách Nejvyššího správního soudu). Kromě toho, že příslušné právní předpisy nepojí v tomto případě s absencí vodorovného dopravního značení žádné právní následky na závaznost svislé dopravní značky, přihlédl krajský soud také k tomu, že zákon o silničním provozu pamatuje i na situaci, kdy vodorovné značení neodpovídá značení svislému a stanoví pro tyto případy nadřazenost svislých dopravních značek (§ 76 odst. 2). Tím spíše tak nemůže mít na závaznosti svislé dopravní značky vliv skutečnost, že není doprovázena vodorovným značením, byť je v příslušné prováděcí vyhlášce předpokládáno. Námitka žalobce, podle které „vozidlo nemohlo stát na vyhrazeném parkovišti pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou“ proto důvodná není.
9. Další námitkou žalobce o jednání v krajní nouzi podle § 24 odst. 1 zákona číslo 250/2016 Sb., se žalovaný zabýval na stranách 12 až 14 napadeného rozhodnutí a přesvědčivě vysvětlil, proč ji považuje za účelovou. Jeho závěry krajský soud sdílí a dodává, že přestože je v řízení

o přestupku důkazní břemeno primárně na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), tak pokud se obviněný brání tím, že jeho jednání naplnilo znaky jednání v krajní nouzi vylučující protiprávnost, tak se přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je na něm, aby svá tvrzení prokázal (§ 52 správního řádu). Žalobce však v řízení neoznačil takové důkazy, které by byly způsobilé osvědčit, že skutečně musel vozidlo odstavit nouzově, natož že byly splněny další zákonné předpoklady pro jednání v krajní nouzi (zejména podmínka subsidiarity). Namítá-li žalobce v této souvislosti, že ohledně osoby, která provedla odtah vozidla, využil svého práva nevypovídat a vytýká správnímu orgánu, že tuto skutečnost zohlednil v jeho neprospěch, tak v obecné rovině lze souhlasit se žalobcem, že nebyl povinen vypovídat a označovat na podporu své obhajoby důkazy. V takovém případě však musí nést nepříznivé následky toho, že jeho skutková verze (obhajoba) nebyla v řízení prokázána. Krajský soud rovněž souhlasí s tím, že faktura doložená do spisu je k prokázání skutkové verze žalobce důkazem zcela nezpůsobilým, protože nic nevypovídá o tom, že by nákup náhradních dílů do vozidla dne 3. 5. 2022 (datum zdanitelného plnění uvedené na faktuře) jakkoliv souvisel s tvrzenou poruchou automobilu žalobce ze dne 29. 3. 2022, pro kterou byl údajně nucen nouzově odstavit vozidlo právě na vyhrazeném parkovišti. Žalovaný rovněž na straně 13 napadeného rozhodnutí vysvětlil, proč nevyhověl důkaznímu návrhu žalobce na výslech svědkyně. Žalobce sice v žalobě na uvedený důkazní návrh odkazoval, nereagoval však na důvody, pro které žalovaný jeho důkaznímu návrhu (označenému až v odvolání) nevyhověl. Pro soudní přezkum správních rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. přitom platí, že argumentaci předestřenou v žalobě je třeba vztahovat primárně k napadenému rozhodnutí. Krajský soud dodává, že žalobce v odvolání ani v žalobě neuvedl, jaký vztah označená svědkyně k projednávané věci měla (z podání žalobce ani nevyplyvá, zda se mělo jednat např. o jeho spolucestující nebo třeba o osobu podílející se na tvrzeném odtahu vozidla) a co konkrétně mělo být její výpověď prokázáno.

10. Pokud jde o zavinění žalobce, tak také touto otázkou se žalovaný podrobně zabýval na stranách 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí prakticky nereaguje a pouze opakuje své námitky z přestupkového řízení o tom, že mu zavinění přestupku nebylo dostatečně prokázáno a nepřináší do řízení nic nového. Krajský soud se proto omezuje na konstatování, že se závěry žalovaného plně souhlasí, přičemž za prokázaného skutkového stavu (parkování na vyhrazeném parkovišti bez splnění podmínek pro parkování na daném místě a okolností vylučujících protiprávnost) je závěr o spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti zcela namístě. Lze dodat, že žalobce se nemůže dovolávat ani právního omylu, protože pro něj jako řidiče platí povinnost znát pravidla silničního provozu a žalobce nepochybně mohl a měl předvídat, že pokud zaparkoval na místě pod dopravní značkou znázorňující vyhrazené parkoviště s osobou na vozíku, aniž by splňoval podmínky pro parkování na takovém místě, tak tím právní předpisy v oblasti silničního provozu porušuje. Vycházel-li ze subjektivního názoru, že při absenci vodorovného značení není svislá dopravní značka závazná, tak jednal na vlastní riziko, které v řízení neunesl. Žalobce se tak nepochybně mohl svého právního omylu vyvarovat ve smyslu § 17 odst. 1 a 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, pokud by respektoval svislé dopravní značení a nesnažil se spekulovat nad následky chybějícího vodorovného značení.

11. K ostatním žalobním bodům lze souhrnně uvést, že žalobce v nich sice rozporuje některé dílčí závěry žalovaného, jeho námitky však nemají žádnou provázanost s jeho

obhajobou v přestupkovém řízení. K žalobní námitce uvedené pod bodem 5 žaloby, ve které žalobce polemizuje se závěrem žalovaného ohledně neoznačení vozidla výstražnými světly, krajský soud uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by ve vozidle byla po dobu jeho stání v rozhodné době zapnuta výstražná světla a nic takového nevyplývá ani ze spisu. Zapnutí výstražných světel ostatně žalobce výslovně netvrdí ani v žalobě. V obecné rovině lze sice se žalobcem souhlasit, že samotná fotografie nemusí zcela vylučovat zapnutí „blikajících“ světel u vozidla v rozhodné době, ale za situace, kdy otázka zapnutí výstražných světel ve vozidle nebyla v průběhu správního řízení otevřena a ani z žaloby se v tomto směru nepodává nic nového, považuje krajský soud další úvahy na dané téma za zcela nadbytečné.

12. Obdobné závěry platí také pro námitku týkající se doby spáchání přestupku. Ani v tomto případě krajský soud nedohledal ve vyjádřeních žalobce v průběhu správního řízení, že by žalobce dobu stání vozidla zpochybňoval, natož že by přišel s vlastní skutkovou verzí o jiné době parkování (stání) a netvrdí ji ani v žalobě. Za těchto okolností nic nebránilo tomu, aby správní orgány vyšly z podkladů městské policie, ve kterých je doba stání vozidla zaznamenána.
13. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky nejsou důvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady s negativním vlivem na zákonnost rozhodnutí, ke kterým by měl přihlídnout z úřední povinnosti, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo; žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 12. června 2023

JUDr. Martin Láníček
samosoudce